

Sygn. akt: I C 3060/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Joanna Dalba

Protokolant: aplikant adwokacki Paweł Suwara

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 maja 2015 r. w W.

sprawy z powództwa miasta (...) W.

przeciwko B. S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej B. S. na rzecz powoda miasta (...) W. kwotę 222,20 zł. (dwieście dwadzieścia dwa złote i dwadzieścia groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 13 listopada 2013 r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanej B. S. na rzecz powoda miasta (...) W. kwotę 90,- zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 60,- zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 3060/14 upr.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 listopada 2014 r. (data wpływu) powód miasto (...) W.- Zarząd (...) z siedzibą w W. (dalej (...)) - reprezentowane przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego T. C. (**pełnomocnictwo – k. 23**) wniosło o zasądzenie od pozwanej B. S. kwoty 222,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2013 r. do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że pozwana w dniu 28 października 2013 r. korzystała z komunikacji miejskiej nie posiadając ważnego dokumentu przewozu. Pozwana zobowiązana została do zapłaty kwoty 220,00 zł tytułem opłaty dodatkowej oraz należności przewozowej w wysokości 2,20 zł (**wezwanie, k. 24**). Pozwana nie uregulowała należności w ustalonym terminie płatności. Jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia powód wskazał art. 33a ust. 3 ustawy Prawo Przewozowe, Uchwałę nr XVI/301/2011 Rady m.st. W. z dnia 26 maja 2011 r. w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.(...) W. oraz art. 360 i 361 k.p.c. (**pozew – k. 2 – 3**).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 11 sierpnia 2014 roku Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego dla Lublina-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny nakazał pozwanej, aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaciła na rzecz powoda kwotę 222,20 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 listopada 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 90,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu albo wniosła w terminie dwóch tygodni sprzeciw (**nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym – k. 5**).

Sprzeciwem od nakazu zapłaty z dnia 27 sierpnia 2014 r. (data wpływu) pozwana zaskarżyła przedmiotowy nakaz w całości, domagając się oddalenia skierowanego przeciwko niej pozwu. W uzasadnieniu swojego stanowiska

pozwana podniosła, że jest opiekunką społeczną, pracującą z ludźmi niepełnosprawnymi i na podstawie Uchwały nr LXXVII/1986/2014 Rady Miasta Stołecznego W. z dnia 6 marca 2014 r. przysługuje jej darmowy przejazd z podopiecznym, który posiada orzeczony znaczny stopień niepełnosprawności. Pozwana podniosła, iż z uwagi na fakt, że w dniu kontroli biletów, tj. 28 października 2013 r., korzystała z komunikacji miejskiej wraz z niepełnosprawną podopieczną, przysługiwał jej bezpłatny przejazd. (**sprzeciw – k. 12**).

W odpowiedzi na sprzeciw pełnomocnik powoda podtrzymał stanowisko zawarte w pozwie, kwestionując zasadność argumentów strony pozwanej. Pełnomocnik powoda podniósł w uzasadnieniu, że z wezwania do zapłaty nie wynika, że pozwana podróżowała jako opiekun osoby o stopniu niepełnosprawności, bowiem kontroler biletów nie umieścił o tym fakcie żadnej wzmianki w raporcie na odwołanie wezwania do zapłaty. Pełnomocnik powoda wskazał, iż zgodnie z Uchwałą Nr LVI/1584/2013 Rady m.st. W. z dnia 23 maja 2013 r. w sprawie ustalania ulg za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W., opiekun podróżuje po uprawnionego lub po odwiezieniu uprawnionego – wyłącznie na trasie od miejsca zamieszkania do placówki oświatowej, ośrodka terapii, przychodni lekarskiej lub zakładu opieki zdrowotnej – na podstawie zaświadczenia zarejestrowanego w (...) z podanym adresem miejsca zamieszkania uprawnionego, placówki oświatowej, ośrodka terapii, przychodni lekarskiej lub zakładu opieki zdrowotnej, z imieniem i nazwiskiem opiekuna, wydanego przez te placówki według wzoru określonego przez Prezydenta m.st. W.. Strona powodowa argumentowała, iż skoro pozwana nie przedłożyła kontrolerowi (...) ww. zaświadczenia oraz nie złożyła reklamacji, powództwo jest bezzasadne i zasługuje na oddalenie. (**odpowiedź na sprzeciw wraz z załącznikami – k. 38-40**).

Postanowieniem z dnia 26 września 2014 r., sygn. akt VI Nc-e 1092272/14 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny postanowił przekazać sprawę do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia według właściwości ogólnej pozwanej. (**postanowienie – k. 16**).

W dalszym toku procesu strony podtrzymywały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 października 2013 r. B. S. podróżowała autobusem linii nr (...) bez ważnego dokumentu przewozu (**bezsporne, potwierdzone wezwaniem do zapłaty nr (...) – k. 40**). W wyniku przeprowadzonej kontroli, kontrolujący wystawił wezwanie do zapłaty obejmujące kwotę 222,20 zł tytułem opłaty dodatkowej i należności przewozowej. Pozwana przyjęła wezwanie, co potwierdziła własnoręcznym podpisem. (**bezsporne, potwierdzone wezwaniem do zapłaty nr (...) – k. 40**).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wezwań do zapłaty, których pozwany nie kwestionował. Pozwany nie zaprzeczył też, że korzystał z komunikacji miejskiej bez ważnego biletu. Stan faktyczny był więc, co do zasady, bezsporny.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Bez wątplenia pomiędzy stronami zawarta została umowa przewozu osoby.

Do powstałego stosunku prawnego zastosowanie ma Ustawa z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz.U. z 2000 r., Nr 50, poz. 601 z późn. zmianami).

Stosowanie do przepisu art. 16 ust. 1 powołanej ustawy umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym.

Zgodnie z § 1 ust. 3 regulaminu przewozu osób i bagażu środkami lokalnego transportu zbiorowego w m. st. W. ustalonego w Uchwale nr XXX/596/2004 Rady M. S. W. z dnia 13 maja 2004 r. w sprawie regulaminu przewozu osób i bagażu środkami lokalnego transportu zbiorowego w m. st. W. – za zawarcie umowy przewozu uważa się wejście do pojazdu, a w metrze – wejście do strefy biletowej.

Jak stanowi § 22 pkt 1 wspomnianego regulaminu podczas przejazdu lub przebywania w strefie biletowej metra pasażer jest obowiązany posiadać ważny bilet lub dokument uprawniający do bezpłatnych przejazdów i przedstawić go do kontroli na każde żądanie kontrolera biletów.

Pozwana podczas kontroli nie posiadała odpowiedniego i ważnego biletu. W razie stwierdzenia w czasie kontroli stwierdzonej przez przewoźnika lub osobę przez niego upoważnioną braku odpowiedniego dokumentu przewozu, przewoźnik lub osoba przez niego upoważniona pobierają właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawiają wezwanie do zapłaty (art. 33a ust. 1 i 3 ustawy Prawo przewozowe).

Żądanie odsetek znajduje swoje uzasadnienie w art. 481 § 1 k.c. zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Sąd, zgodnie z punktem 1 wyroku, zasądził kwotę główną 222,20 zł, a tym samym przychylił się do wniosku powoda. Jedną z podstawowych zasad postępowania cywilnego jest zasada prawdy formalnej, która stanowi, że ustalenia sądu co do stanu faktycznego i prawnego muszą być zgodne z materiałem faktycznym i dowodowym, który przedstawią uczestnicy postępowania. Wyraz temu ustawodawca daje w art. 3 k.p.c. W związku z powyższym, strona pozwana powinna udowodnić, że dopełniła czynności niezbędnych do uzyskania uprawnienia do bezpłatnych przejazdów środkami komunikacji miejskiej. Stanowisko Sądu w niniejszej sprawie jest zatem zasadne ze względu na fakt, iż brak jest okoliczności usprawiedliwiających niedopatrzanie pozwanej w postaci niezwrócenia się do powoda – (...) - o wystawienie i zarejestrowanie zaświadczenia wydawanego w celu uzyskania uprawnień do bezpłatnych przejazdów środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W.. Pozwana nie uznała powództwa i nie wyraziła chęci spłaty świadczenia, ponieważ, jak argumentowała, podróżowała środkiem komunikacji miejskiej wraz z osobą niepełnosprawną, a zatem jej zdaniem przysługiwało jej uprawnienie do bezpłatnego przejazdu. W świetle całokształtu materiału dowodowego przedstawionego Sądowi, stwierdzić należy, iż strona pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów poświadczających okoliczność, iż podróżowała ona z osobą niepełnosprawną oraz zaświadczenia uprawniającego do bezpłatnych przejazdów wymaganego przez powoda – (...). W związku z powyższym sąd nie przychylił się do stanowiska pozwanej w sprawie.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku, na podstawie art. 98 k.p.c., z uwagi na fakt, iż powód wygrał proces w całości. Pozwany zobowiązany jest więc zwrócić powodowi koszty procesu w kwocie 90 zł, na które składają się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 30 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym w kwocie 60 zł (§ 6 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu).

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...).

Dnia 22.06.2015 r.